

SRPEN 2019

OPUSCULUM

ČASOPIS ČESKÉ DOMINIKÁNSKÉ RODINY

Obsah

- Fr. Timothy Radcliffe OP: Čeho se bojíme? | 2
- Fr. Filip Boháč OP: Generální kapitula v Bien Hoa | 3
- Nový magistr řádu | 4
- Setkání dominikánské rodiny | 5
- Pouť dominikánské mládeže | 6
- OPravdický klášter 7 | 8
- Zprávy z kongregace | 8
- Ze života místních laických sdružení | 10
- SM. Vincenta Vodáková OP: Paměť kongregace a ČODLF 6
Rozhovor se SM. Isabelou Rumlovou OP | 11
- Ludskost kazatele, na obraz Syna
Z listu magistra Rehole kazatelův | 17
- Z nabídky nakladatelství Krystal OP | 19
- Příloha: Čtyřletí obnovy dominikánské laické formace
září a říjen 2019 | I–IV

Čeho se bojíme?

Když miluješ, tak to bolí; můžou tě dokonce i zabít. Ale když nemiluješ, tak už mrtvý jsi.

Učedníci jsou zamčeni v horním pokoji, protože se bojí. Ježíš projde zdí, vdechne jim Ducha svatého a osvobodí je, aby mohli jít na misie. Jak se jim podobáme, jak se tu tak dnes modlíme k Duchu svatému. Nejsme v Bien Hoa uzamčeni strachem, i když nám doporučují raději nevycházet! Přesto každý máme nějaké obavy, které nás mohou uvěznit a zabránit nám vyjít na misie.

Čeho se bojíme? Možná je to strach z neúspěchu. Co když se pustíme do nějakého ambiciózního projektu a on ztroskotá? Možná se bojíme opustit své pohodlné a bezpečné domovy a jít na misie někam, kde to je nebezpečné. Možná se bojíme, že narazíme na těžké otázky, na něž nemáme odpověď. Když se ptali Yvese Congara, zda si je jist, že jeho odpovědi jsou správné, řekl, že neví, ale že otázky správné byly. Nebojme se těžkých otázek. Možná, že se – zejména na Západě – bojíme, že naše provincie nepřežijí. Někteří starší bratři se bojí těch mladších a jejich snů.

A tak se modlíme k Duchu svatému, aby nás osvobodil od našich strachů a my mohli vyjít z našich uzamčených pokojů kázat. Modlíme se za to, co náš bývalý magistr, Vincent de Couesnongle, nazval „le courage de l’avenir“ – odvahou budoucnosti. Jestliže s tou budeme jednat, budeme samozřejmě zranitelní. Anglický dominikán Herbert McCabe často říkával: „Když miluješ, tak to bolí; můžou tě dokonce i zabít. Ale když nemiluješ, tak už mrtvý jsi.“ Ano, měli bychom se nechat zranit. Možná nás i zabijí, jako blahoslaveného Pierra Claverieho v Alžíru. Ale zmrtevých-

vstalý Kristus své rány ukazuje učedníkům. Jestliže se neodvážíme být zranitelní, neuděláme nikdy nic.

*Z kázání fr. Timothyho Radcliffa OP při mši svaté k Duchu svatému
na generální kapitule v Bien Hoa*

<https://capitulumgeneraleop2019.net>

Přeložila Dita Zdislava Králová

Generální kapitula v Bien Hoa

Jako místo generální kapituly se sice uvádí Biên Hòa, ale ve skutečnosti se koná v interdiecézním semináři v Long Khánh asi 80 km od Saigonu. Od rozhodnutí konat zde kapitulu tato obec vyrostla na 245 tisíc obyvatel a stala se samostatným městem. Seminář byl nedávno

Foto: @CapitulumGeneraleOP2019

dostaven, je to obrovský komplex pro 400 bohoslovců z jižní části Vietnamu. Zatímco dříve omezoval počet kandidátů kněžství i řeholního života komunistický režim, dnes se poměry ve Vietnamu trochu uvolnily a limitující je spíše kapacita formačních domů.

Přijetí ze strany vietnamských bratří bylo velmi vřelé, stará se o nás velká část z celkem 80 bratří studentů vietnamské provincie. (Jestli správně počítám, na světě je každý desátý bratr dominikán ve formaci Vietnamec). Zajímavé je poslouchat jejich modlitby: vietnamština má prakticky jen jednoslabičná slova a je velmi melodická, zpěv je díky tomu velmi rytmický. Organizace je perfektní a promyšlená do detailů, dostali jsme i ručníky s vyšívaným logem kapituly. Hodně náročné bylo zvyknout si na časový posun a vlhké tropické klima; malou nepříjemností je každodenní dávka komunistické propagandy z amplionů v půl šesté ráno.

Kapitula začala zprávou o stavu řádu, kterou předložil končící magistr Bruno Cadoré. Potěšilo mě, že i po devíti letech náročné služby je schopen se

zápalem mluvit o dominikánském povolání. Řada jeho postřehů mezi kapituláři silně rezonovala a nepochybně se projeví v rozhodnutích kapituly. Poté následoval velký úkol zvolit nového magistra řádu. Nejprve probíhaly diskuse o možných kandidátech jak v jazykově, tak i regionálně uspořádaných skupinách. Velmi dobrý pocit jsem měl z otevřenosti debat: o všech navržených jménech se diskutovalo s vážností, i když dotyční neměli moc velkou šanci. Výsledkem pak byl užší výběr několika jmen, o kterých se vedl tractatus v plénu kapituly. Samotnou volbu předcházela večerní adorace se zpovídáním a samozřejmě i mše svatá k Duchu svatému. Oznámení volby bylo událostí, které se ve velkém počtu zúčastnila zdejší dominikánská rodina.

fr. Filip Boháč OP

Nový magistr řádu

Foto: <https://capitulumgeneraleop2019.net>

Generální kapitula v Bien Hoa zvolila fr. Gerarda Timonera 88. magistrum řádu.

Fr. Gerard Francisco Timoner III se narodil v roce 1968 v Daet, Camarines Norte na Filipínách. Je synem filipínské provincie, doktorát z teologie obdržel v Nizozemí (Nijmegen), byl profesorem na Univerzitě Santo Tomaso v Manille a je členem Mezinárodní teologické komise. Jedno období byl provinciálem filipínské provincie a následně ho magistr řádu fr. Bruno Cadore jmenoval sociem pro jihovýchodní Asii a Tichomoří.

„Jsme kazatelé. To nespočívá v tom, co děláme. Spočívá to v tom, kdo jsme. Misie není to, co děláme. Misie je to, kdo jsme. Pokud toto je jasné, všechno ostatní bude následovat. Jsme kazatelé, i když nekážeme. Jsme kazatelé i v pokročilém věku, když už nemůžeme mluvit. Jsme kazatelé i tehdy, když jsme nemocní. Jsme kazatelé, i když děláme sami náročné rešerše na svých celách. Jsme kazatelé, když pomáháme těm nejméně privilegovaným. Jsme kazatelé, to je naše identita.“ (fr. Gerard Timoner OP)

Setkání dominikánské rodiny

Praha 12. října 2019

Letošní setkání dominikánské rodiny SeDoR 2019 proběhne v pražském klášteře bratří v sobotu 12. října 2019 ve znamení oslav 130. výročí založení kongregace sester dominikánek.

Program

- 8:45 růženec
- 9:15 mše svatá – hlavním celebrantem bude fr. Dominik kard. Duka OP
- 10:15 malé agapé
- 11:00 slovo fr. Dominika OP
- 12:30 oběd v klášteře bratří
- 14:00 130 let života kongregace – historií provede SM. Vincenta OP skupinky
- 16:30 nešpory
afterparty

Novinkou letošního SeDoRu bude večerní afterparty pro (nejen)mladé z (nejen)dominikánské mládeže. Chtěli bychom tím utužit a dále více podchytit dominikánskou mládež, proto prosíme ty z vás, kteří máte okolo sebe nějakou dominikánskou mládež, abyste ji na tuto akci pozvali, a všichni jste na tento „noční“ SeDoR zváni! Přespat bude možné od pátku až do neděle za dobrovolný příspěvek v klášteře bratří (hyacint@op.cz) i sester (bedriska@dominikanka.cz). Prosíme o včasnou rezervaci ubytování.

Pro podrobnosti sledujte web op.cz nebo laici.op.cz.

Foto: Fr. Šimon OP

Pouť dominikánské mládeže

Ve dnech 14.–16. června se uskutečnila Pouť dominikánské mládeže. V pátek večer se nás v Cvikově sešlo přes dvacet poutníků a v sobotu jsme celý den putovali do Jablonného ke svaté Zdislavě. Jaká pouť byla? To se dozvíte nejlépe od samotných účastníků.

1. Jaká pro tebe byla Pouť dominikánské mládeže?

Byla super, velice mě potěšilo, že byla opravdu dominikánská se vším všudy!

Pouti jsem se zúčastnila letos poprvé a rozhodně toho nelituji! Lidé z komunity jsou moc milí, a proto jsem si takto strávený čas velmi užila.

Byla jsem na této pouti poprvé a určitě bych ji všem doporučila. Moc se mi líbila. Počasí nám přálo a místa, která jsme mohli navštívit, stála za to.

Úžasná zkušenost, jak se setkat s parádními lidmi a Kristem a společně prožít víkend, ve kterém bylo dobře nakombinované putování, čas pro ztišení, modlitbu i sdílení s ostatními.

Pouť byla krásným společenstvím, posilou pro ducha i duši, ale taky protažením těla při putování. Nesmím zapomenout na naději, kterou nám dala sv. Zdislava pro naše putování životem a touhu založit rodinu, jako měla ona.

2. Co tě na ní nejvíc překvapilo?

Že nás bylo celkem dost.

Jestli mě něco překvapilo, tak to, jak rychle mi to uteklo.

Nejvíce mě překvapilo to, že ačkoliv jsme na pouť dorazili se zpožděním, a tudíž jsme přišli o možnost se se všemi pořádně seznámit, tak jsem se na této pouti cítila jako se svými dlouholetými přáteli. Přijatá taková, jaká jsem a kdo jsem.

Obnova křestních slibů (nebudu určitě jediný, který označí obnovu za nejsilnější zážitek :), takto připravenou obnovu křestních slibů jsem zažil poprvé a musím říct, že se mě velmi dotkla. Především jsem ocenil prostor po samotné obnově (průvod se svíčkami), kdy se člověk mohl ztišit a v modlitbě si uvědomit všechny souvislosti i radikalitu rozhodnutí přijetí křtu.

Nejvíce mě překvapilo obnovení křtu u pramene. Asi nejkrásnější část programu.

3. Co jsi si odvezl/a z Jablonného?

Výborný guláš od sestry Františky OP a mimo jiné i vzpomínku na jednu z nejkrásnějších obnov křtu.

Bohužel jsem musela odjízdet dříve, a tak z Jablonného na mě stihla zanechat příjemný dojem pouze místní zmrzlina a nepříjemný tamější nádraží v zajímavém stavu... Jinak se těším na příští rok!

Odvezla jsem si radost z krásně prožitého víkendu a poznání o hluboké Boží lásce k nám.

Osobně bych pouť charakterizoval v krátkém mottu, které odráží i příběh emauzských učedníků, který nás celý víkend provázel: „Vydat se na cestu, být pozorný (k Ježíšovu slovu, k jeho přítomnosti), rozhodnout se (přijmout jeho slovo), a nenechat si tento dar pro sebe (jít zpět do Jeruzaléma – k zpět k učedníkům)“. Jinak by se dal tento víkend shrnout i do sloganu jedné písně od Mňága (a Žďorů): „I cesta může být cíl.“ – Krásně vystihuje příběh z Emauz.

Odvezl jsem si povzbuzení a nové kamarádství.

Foto: SM. Guzmána Valentová OP

OPravdický klášter 7

Už po sedmé se v prvních červencových dnech konal v olomouckém konventu „OPravdický klášter“ – několikadenní pobyt pro kluky (15–25 let), kteří chtějí trochu poznat, jak to chodí v klášteře.

Tématem letošního pobytu byl svatý Dominik a základní kameny řádu, který založil ke spáse duší.

Kromě společné modlitby, práce a jídla jsme jeden den pěšky putovali kopci, lesy a loukami mezi Šumperkem a Velkými Losinami, k základům zbořeného kostela mučedníků Jana a Pavla, ležícím na místě dnes již neexistující německé obce Štolnava, kde jsme společně slavili mši svatou.

fr. Gabriel

Setkání představených dominikánských kongregací

Asi každá žena má v životě kratší či delší období, v němž jí vůbec neudělá radost setkání s jinou ženou, která má na sobě stejné oblečení jako ona sama. Když se žena stane dominikánkou, tento postoj se poněkud změní. A když se dominikánka octne sama někde v cizině, v přítomnosti stejně oblečených žen si vyloženě libuje. A je vcelku jedno, jakou barvu a tvary má tvář mezi závojem a škapulířem. Takhle nějak se začaly různobarevné dominikánky pobíhající světem přátelit, a v roce 1995 dostalo toto kamarádství polo-oficiální název Dominican Sisters International a zkratku DSI.

Neuplynulo ani čtvrt století a různobarevnou černobílou dohnala metla naší doby, nesmrtelná tetka jménem byrokracie. A tak se stalo, že 12. května 2019 zahájila v Římě dominikánka s tmavou tváří (Sr. Marie Therese Clement OP) generální shromáždění DSI a o týden později bílá dominikánská tvář z Ameriky (Sr. Margaret Mayce OP) ukončila ve stejné aule generální shromáždění DSIC – nově vzniklé konfederace. Přesto zůstává naše kamarádké sou-žení vlivem Jan 16,33 („Ve světě budete mít soužení. Ale buďte dobré myslí. Já jsem přemohl svět.“) dobré myslí; vždyť přece Ježíš přemohl svět. Jistě si s jeho pomocí poradíme i s byrokracií a na našem kongregačním „kamarádšoftu“ se zas až tak moc nezmění.

SM. Krista OP

Kongregační radosti 2019

Ve středu 7. srpna 2019 při prvních nešporách slavnosti svatého Dominika od 16:30 hodin zahájí ve Střelcích noviciát slečna Klára Špačková. Následující den 8. srpna 2019 zde složí při mši svaté slavené od 11 hodin první řeholní sliby SM. Vincenta Vodáková OP a na tři roky obnoví své řeholní sliby SM. Emilie Růžičková OP.

Provázíme naše mladé sestry modlitbou.

sestry dominikánky

Prosba o finanční dar

Vážení přátelé,

obracím se na vás s prosbou o poskytnutí finančního daru na pořízení vybavení nových pokojů domova mládeže.

Zřizovatel školy, kterým je Česká kongregace sester dominikánek, investoval více než 4 mil. Kč na rekonstrukci části domova mládeže. V období březen–červen 2019 bylo vybudováno 7 pokojů se 14 lůžky + příslušné hygienické zázemí. Stávající kapacita domova mládeže se zvýší z původních 39 na 53 ubytovaných. Všechna místa budou od září 2019 obsazená, jelikož mezi žáky školy je velká poptávka po možnosti ubytování ve vlastním domově mládeže.

V průběhu letních prázdnin potřebujeme nové pokoje vybavit – jedná se o postele, stoly, židle, lampičky, poličky, skříně, peřiny, povlečení. Pro 14 ubytovacích míst se jedná o náklady ve výši 160.000 Kč.

Škola se snaží velmi intenzivně získávat nejrůznější finanční zdroje. Vybavení nových pokojů domova mládeže však není možné hradit z žádného dotačního titulu. Proto jsem si dovolila obrátit se na vás s prosbou o poskytnutí finančního daru v jakékoli výši.

Bankovní účet školy: 345340721/0100 Komerční banka

Pro vystavení potvrzení o poskytnutí daru mě kontaktujte na +420 731 625 935 nebo reditelna@cirkevka-bojkovice.cz

Děkujeme za vaši vstřícnost a ochotu a přejeme vše dobré vám i vašim rodinám.

Vojtěcha Jindřiška Beránková, ředitelka

Ze života místních laických sdružení

MS Olomouc

Foto: Honso84 / Wikimedia Commons / CC BY-SA 4.0

Každý rok v červenci se pravidelně vydáváme na pouť. Letos naše volba padla na baziliku Navštívení Panny Marie ve Frýdku. Bydlí tam také náš bratr Kamil Jeroným Dopita, který spolu se svou ženou Michaelou tuto akci naplánoval a zorganizoval.

Pouť se konala 13. července, bylo nás včetně fr. Gabriela celkem 14 účastníků. S radostí jsme přijali zprávu, že na právě probíhající generální kapitule byl zvolen 88. magistr řádu fr. Gerard Timoner OP. V 10 hodin začala mše svatá ke cti Panny Marie, kterou celebrouval otec Gabriel. Ve své homilii hovořil o tradiční řádové úctě k Panně Marii, o vidění svatého otce Dominika, z něhož vychází její vzývání jakožto Ochránkyně našeho řádu, a o tom, v čem je Panna Maria vzorem a příkladem kazatelů.

Po mši svaté jsme si prohlédli baziliku, galerii a kůr s varhanami a nakonec i kryptu s ostatky kněží, donátorů chrámu a také poutníků. Bazilika stojí na vrchu Vápenky. V roce 1665 zde vrchnost na tehdy zalesněném vrchu dala vztyčit sloup s pískovcovou sochou Panny Marie s Ježíškem. V roce 1706 zde byla zřízena dřevěná kaple, ale již v roce 1707 byla kaple zničena bouří, přičemž se socha zázrakem zachovala. Kaple byla obnovena a konaly se zde poutě. Poutníků přibývalo a situace se zdála neúnosná. Proto bylo rozhodnuto vystavět zde poutní kostel. Základní kámen byl položen 20. září 1740. Stavělo se podle projektu vratislavského stavitele Bartoloměje Wittwera. 13. května 1759 byl kostel vysvěcen vratislavským biskupem Philippem Gotthardem Schaffgotschem. 30. srpna 1999 byl chrám Janem Pavlem II. povýšen na baziliku minor.

Po prohlídce baziliky jsme se přesunuli na starou faru u farního kostela svatého Jana Křtitele, kde pro nás bratr Jeroným s manželkou Michaelou přichystali výborný oběd. Po obědě jsme si prohlédli farní kostel s vyhlídkovou věží a pouť zakončili modlitbou radostného růžence.

Jiří Reginald Machačík (redakčně upraveno, kráceno)

Čtyřletí obnovy dominikánské laické formace

Čtvrtý rok čtyřletí – téma apoštolát

Čtvrtý, poslední rok čtyřleté obnovy je věnován apoštolátu. V životě dominikána, i laika, hraje apoštolát centrální úlohu, řád byl založen „především pro spásu duší“. Proto se k apoštolátu vztahuje celý náš život, a toto téma právem celé čtyřletí zakončuje. Apoštolát nemůžeme oddělovat od předchozích témat, naopak z nich vyrůstá. Proto se budeme v letošním roce mimo jiné často vracet k tématům předchozích let a znovu je promýšlet v perspektivě, kterou nám apoštolát otevírá.

1) Září 2019 – Církev je poslaná

Pro lepší porozumění doporučujeme připomenout si především úvodní témata let 2016 a 2017, případně téma z dubna 2017.

Téma „společenství“ jsme před dvěma lety otvírali rozjímáním o úloze Ježíše Krista v životě křesťanského společenství. Na samém počátku jsme naši pozornost obrátili k Nejsvětější Trojici. Bůh Otec, Bůh Syn a Bůh Duch svatý mají jedinou a tutéž přirozenost. Otec poznává plně a zcela svou dokonalost a vyjadřuje toto poznání jediným slovem, živým Slovem. Vyslovením tohoto Slova Otec plodí Syna. Syn se zároveň zcela daruje Otci úplným odevzdáním, které prýští z jeho přirozenosti. A z tohoto vzájemného odevzdání v jedné a téže lásce vychází Duch svatý, který zpečetuje jednotu mezi Otcem a Synem jako jejich podstatnou, živou lásku. V Bohu není nic, co by nebylo odevzdáno, darováno.

Jenom ve světle vnitřního života Trojjediného můžeme poodkrývat tajemství Ježíšova příchodu na svět. Bůh, který je věčně se darující, rozlévá svoji lásku do světa ve svém Synu (srov. Jan 3,16). Ježíšova cesta pozemským životem věrně zrcadlí vztah Syna a Otce. Dokonalou jednotu, důvěrný vztah a úplnou odevzdanost, která v Ježíšově lidském příběhu znamená i odevzdání života: *ne jak já chci, ale jak Ty chceš* (Mt 26,40). To, že se Bůh stal člověkem, je projevem jeho nekonečné lásky. Známe i ze své zkušenosti, že milující se připodobňuje milovanému. Bůh, milující své děti, se stává jedním z nich a svoji lásku projeví „až za hrob“.

Jsme-li stvořeni jako Boží obraz, jsme stvořeni jako ti, kteří svůj život dostali darem. V našem životě není nic, co nepochází z daru, a chceme-li být podobni Tomu, kterého milujeme, nemůže v něm být nic, co nebude opět darováno.

Jsme-li stvořeni jako Boží obraz, jsme také stvořeni jako společenství. Ježíš, který se stal člověkem z lásky k nám, nás tím zve k účasti na Božím životě. Stejně jako život samotného Ježíše mají být naše životy naplněny jednotou, důvěrným vztahem k Bohu a úplnou odevzdaností.

Jsme-li stvořeni jako společenství, je náš život místem sdílení Božích darů, vlastně Daru, kterým je Bůh sám. Ježíš shromáždil svoje učedníky do společenství, které nám sdílení Božích darů umožňuje. Společenství Ježíšových učedníků, kterým je církev, žije z nekonečně velkého Daru, který dostává, který je v ní přítomen, který je její hlavou. Aby se mohla účastnit Božího života, je nejen obdarovaná, ale musí být také darující, stejně, jako je tomu ve vnitřním životě Nejsvětější Trojice. Bůh zjevil svoji lásku tím, že poslal Syna. Chceme-li mít účast na jeho lásce, musíme být spolu s ním i posláni. Církev je Pánovou církví (Církev – *Kyriaké*, tj. Pánova) proto, že je poslaná spolu s ním. Na uvědomování si této skutečnosti narazíme v církvi ode dne Letnic až po současnost. Krásně ji vyjádřil II. vatikánský koncil:

Poslání církve se tedy uskutečňuje, když v poslušnosti Kristova příkazu a vedení milostí a láskou Ducha svatého začíná být naplněno aktivně přítomná mezi všemi lidmi a národy a přivádí je příkladem života i kázáním, svátostmi a ostatními prostředky milosti k víře, k svobodě a ke Kristovu pokoji. Tím jim otvírá volnou a jistou cestu k plné účasti na Kristově tajemství. Toto poslání je pokračováním a dějinným rozvíjením poslání samého Krista, který byl poslán hlásat radostnou zvěst chudým. Proto církev musí jít pod vedením Ducha svatého stejnou cestou, jakou šel Kristus, totiž cestou chudoby, poslušnosti, služby a sebeobětování až k smrti, nad kterou Pán zvítězil svým zmrtvýchvstáním. (Ad gentes 5)

II. vatikánský koncil také říká, že „srdcem církve je eucharistické společenství“. Samozřejmě, vždyť v něm se nejintenzivněji dotýkáme Božího tajemství. Pro naše téma je důležité, že mše svatá končí posláním: „Jděte ve jménu Páně“. Přijetí nekonečného Daru v nás probouzí touhu připojit se k Mistrovi na jeho cestě k plnému odevzdání se Otci, ale také na jeho posláním k lidem. *Jako Otec poslal mě, tak já posílám vás.*

Stanovy I.1

Čtení z Písma: Mt 10; Mk 16,15; Jan 20,19–23; 3,16; 14,8–11; 1 Kor 9,16n

K zamyšlení

- Jaké místo v našem duchovním životě zaujímá tajemství Nejsvětější Trojice?
- Co si představuji pod slovem církve?
- Vnímám sám sebe jako součást církve, poslané do světa?

„Apoštolský“ úkol

Apoštolát vyžaduje „vyjít ze sebe“, nestačí o něm jen diskutovat. Na každý měsíc proto nabídneme malý úkol, který by nás mohl posunout v apoštolském posláním.

Úkol na tento měsíc je prostý: Při pozdravení pokoje během mše svaté opravdu obraťme pozornost k tomu, s kým si podáváme ruku. Nejde přece jenom o pozdrav, jde o modlitbu, ve které druhému vyprošujeme Boží pokoj. Dívejme se mu proto po celou dobu do očí (i kdyby nám to on neopětoval), soustředíme se na jeho tvář a skutečně v tu chvíli poprosme Otce v duchu o to, aby mu žehnal, provázal ho životem a dovedl k sobě.

Četba: Evangelii gaudium, Úvod I.; Ad gentes, kapitola 2; Amen 1/2002, Žít životem Trojice

Světce: bl. Jindřich Suso

Doporučená literatura: Fabrice Hadjadj: Jak dnes mluvit o Bohu (vychutnejme si tuto knihu v průběhu celého roku)

2) Říjen 2019 – Poslání řádu

Pro lepší porozumění doporučujeme připomenout si především témata z listopadu 2016, dubna 2017 a února 2019.

Nedlouho po svém založení se dominikánský řád musel vypořádat s těžkou kritikou především z řad diecézního kněžstva. Kritika směřovala k samému jádru života Dominikových následovníků: jsou mniši, a úkolem mnichů vždy byla a je kontemplace Božích tajemství. Jak to, že tyto „takymniši“ běhají po ulicích a kážou? Jestliže se věnují kázání, zanedbávají kontemplaci a jejich duchovní život nutně nestojí za nic.

Odpověď, se kterou přišel Tomáš Akvinský, se stala jedním ze základních stavebních kamenů řádové tradice. Přečtěme si ji v podobě, v jaké se zachovala z Tomášových disputací:

Někteří pociťují ve svobodě pro kontemplaci Boha takovou radost, že se od ní nechtějí odpoutat, ani aby se dali do služby Bohu pro spásu bližních. Jiní ale dosahují tak vysoké lásky, že se vzdávají i Božského nazírání, ačkoli v něm prožívají nejvyšší radost, aby sloužili Bohu v starosti o spásu bližního.

Pro Tomáše je samozřejmě setkání s Nevýslovným v kontemplaci tím nejlepším, co může člověk v životě dělat. Jenomže nahlédnout za oponu tajemství Trojjediného Boha v sobě obsahuje nejen v citátu zmíněnou radost. Stojíme (klečíme? padáme na tvář?) v údivu před Boží nezměrností, ponoření do dynamiky lásky Božských Osob. Stavíme se po bok Syna, který dává svůj život Otcí a Otcem se nechává poslat, aby tentýž život sdílel s dalšími osobami, stvořenými se schopností milovat. Poslání Syna a jeho církve se stává naším vlastním posláním. Zakoušené společenství božských Osob a lidských osob si žádá, aby zahrnulo i všechny další osoby, které protnou naši životní cestu. I když třeba teď neřeknou Bohu otevřeně své ano, nebo dokonce řeknou ne.

Protože i tak jsou zahrnuti v naší (a především Boží) myslí do společenství těch, na které Bůh rozlévá svoji lásku, a zve je k tomu, aby se na vzájemném darování podíleli.

V loňském roce jsme při rozjímání tématu pravdy narazili na starý bonmot, že sv. Dominik založil svůj řád v hospodě. Ano, Dominikovu hluboce kontemplativní duši pohnula k životnímu dílu zkušenost s hostinským, který se od Boha kvůli fatálním omylům vzdaloval. I pro tohoto bludaře přišel Ježíš na svět a obětoval svůj život. Proto Dominik neváhal obětovat právě tomuto bludaři své síly, svůj čas a pozornost, a dělit se s ním o svoji zkušenost s Troj-jediným.

Bl. Jordán Saský vyjádřil Dominikův postoj v nádherné modlitbě: „*Roznícen horlivostí pro Boha a nadpřirozeným nadšením, poněvadž tě k tomu pobádala tvoje bezmezná láska a mocný žár ducha, zasvětil jsi se cele slibem trvalé chudoby apoštolskému řádu a hlásání evangelia.*“

Abychom se oklikou opět vrátili ke sv. Tomášovi, poslechněme si stejnou myšlenku jako na začátku v podobě, v jaké ji vtělil do Teologické sumy: *Jako je více osvětlovat (illuminare) než pouze svítit, tak je více předávat jiným nazírané než pouze nazírat. Contemplata aliis tradere.*

Stanovy I.5–7; Směrnice I.1,18–21

Čtení z Písma: Žl 63; Lk 10,1–6

K zamyšlení

- Necítíme oddělení naší modlitby od zbytku našeho života?
- Jakým způsobem se projevuje v naší modlitbě apoštolský rozměr našeho povolání?
- Vede nás někdy setkání s jiným člověkem ke střelné modlitbě, vyprošující mu pokoj, požehnání?

„Apoštolský“ úkol

Úkol z minulého měsíce trvá. Vlastně potrvá až do konce života. Přidáváme k němu nový úkol, trochu podobný. Vyberme v našem okolí jednoho člověka, kterého často potkáváme, případně jinak pravidelně ovlivňuje náš život, a ne zcela si s ním rozumíme. Snažme se o podobnou modlitbu jako v minulém úkolu, při (nebo po) každém setkání s ním nebo s důsledky jeho jednání.

Četba: ST II-II q. 188 a. 6 co.; Amen 7–8/98 Hlásejte evangelium všemu tvorstvu

Světec: sv. otec Dominik, sv. Vincente Liem de la Paz

Doporučená literatura: Gerald Frachet: Životy bratří; Thomas Philippe: Rozdávát z plnosti kontemplace; Paul Murray: Nové víno dominikánské spirituality

Paměť kongregace a ČODLF 6

Studium a budování spravedlivého světa (srpen)

se SM. Isabelou Rumlovou (*1929)

V listu „Prameny naděje“ si Timothy Radcliffe klade otázku, jak může člověk vydržet hledět na tolik utrpení, které nás obklopuje. V návaznosti na to varuje před pokušením našich generací, že se s utrpením prostě smíříme a přestaneme hladovět po obnově světa, že dovolíme, aby naše srdce zkameněla. Autor nás naopak vybízí, abychom se na věci dívali tak, jak skutečně jsou, a viděli i týraný svět, protože v těchto místech Kalvárie je možno potkat Boha a objevit nové slovo naděje. Takto bychom se měli učit soucitu a poznávat, že Bůh je přítomen dokonce uprostřed utrpení a že je to právě to místo, kde můžeme zaslechnout Boha, který nás volá ke svobodě. V ohrožení, v rukou násilníků, ve vězení. Ještě je stále živé povědomí o krutosti totalit posledních několika dekád, které sužovaly i střed Evropy. Stále jsou mezi námi lidé, kteří nejen „vědí“, ale kteří také „zažili“. Lze to všechno přijmout a odpustit? Proměnit v něco nového a dobrého? Naleznout v tom všem utrpení Boha, a dokonce i naději? Je možné uchovat si vizi lepšího spravedlivějšího světa a naději, že je tato vize reálná? Nad tím a mnohým dalším se zamyslíme v rozhovoru se sestrou Isabelou:

Křestním jménem se jmenujete Irmgarda, od koho jste toto jméno dostala? V našem prostoru je dost neobvyklé, nesetkala jste někdy kvůli tomu s nějakými poznámkami?

Dostala jsem ho od mé maminky, pocházela totiž z německé rodiny. Nikdy se mi za to ale nikdo nesmál, říkali mi prostě Irma, a tak jsem to měla i všude napsané. Jen v křestním listu jsem měla správnou podobu – Irmgard. Příbuzní mi potom vyprávěli legrační příhodu. Když mě pan farář křtil, tak prý říkal: „Irmgarde, já tě křtím“ a tatínek hned vyskočil: „Ale to je děvče!“

Váš tatínek byl z české rodiny?

Ano. S maminkou seznámili díky tomu, že byl, jako lesní adjunkt, poslán do pohraničí. Ale uměl dobře německy, a tak, když si rodiče chtěli mezi sebou něco říct, řekli si to německy a my jsme tomu nerozuměli.

Doma jste tedy mluvili česky?

Ano, mluvili jsme česky. Maminka se to učila postupně, ale vždycky to bylo podle přízvuku poznat. Němčina mi nebyla cizí, ale moc jsem ji neovládala. Něco jsem se naučila vždycky o prázdninách u babičky a dědečka v Chomu-

tové, tehdy v Komotau. Dokonce mě babička poslala se seznamem na nákup, kupovala jsem Blumenkohle, Paradiesäpfel... Nakonec jsem to zvládla a vše přinesla domů. Bylo to krásné dětství.

Jak se vám, jako smíšené rodině, žilo za války?

Bylo to strašné období a vystupňovalo se to na samém konci války. Před pololetím němečtí úředníci zjišťovali, kdo půjde na jakou školu studovat. Tatínek k nim nemohl jít, a tak poslal maminku. To byl kámen úrazu. Hned poznali, že je Němka, a hrozně jí vyhubovali, že její děti neumí německy. Zavolali si ji i k výsledku do Pardubic. Byla jako v kleštích. Potom už bylo

všechno takové smutné, nerada na to vzpomínám. Němci prostě zoufale potřebovali lidi. Sestra musela okamžitě nastoupit do polního lazaretu jako ošetřovatelka a bratra odvedli do německé armády. Nejdříve musel na výcvik do Prahy. Ještě si pamatuji, jak jsme ho doprovázeli na vlak, mávali mu. Z Prahy nám ještě psával, jednou jsme ho dokonce jeli navštívit, ale byl někde na cvičení, a tak jsme ho nezastihli. Potom ho poslali do Cách a při náletu od Normandie ho na sv. Václava zasáhla střepina do krku a druhý den zemřel. Kamarádi, co stáli vedle něj, byli jen lehce zranění. Dozvěděli jsme se to až za delší čas. Na obálce dopisu byla špatná adresa, a tak chodil měsíc po celé republice. Nakonec to přišlo zpátky a dozvěděli jsme se, že je mrtvý. Hned jsme za něj nechali sloužit mši svatou. To jsme se naplakali, nedá se to vypovědět.

Bratr byl na frontě, sestra v polním lazaretu. Co potkalo Vás?

Já jsem musela jít do Kolína do německé školy. Na tu chvíli už to nestálo ani za to, konec války se blížil. Dali mě hned do páté třídy, ale já jsem neuměla ani breptnout. Psali jsme diktát a moje známka z něj byla pětka dvakrát podržená. Ani jsem to nestačila psát. Byli jsme tam všichni ze smíšených

rodin, takže hned, jakmile nás nikdo nesledoval, jsme si povídali česky. Pořád nás stěhovali z místa na místo, protože potřebovali prostory. A těsně před koncem války nás pustili domů.

Muselo to na Vás působit celé jako jedna velká nespravedlnost...

Nespravedlnost. Co bylo spravedlností? Pán Ježíš byl také nespravedlivě odsouzen. Všichni jsme byli proti režimu, ale nedalo se vůbec nic dělat. Zpětně vidím, že když bratr zemřel, tak nás to hodně obrátilo k Bohu, nás všechny, celou rodinu.

Jak se vyvíjela situace po válce, když byla Vaše maminka německého původu?

Maminku a mě zavřeli do vězení v Čáslavi. Vybavuji si, že při našem příchodu tam stála taková mladá hrozivě vypadající žena s prutem. Na cele jsme byly čtyři, spaly jsme všechny na jenom slamníku. Byla tam s námi také jedna babička, nevím, proč ji zavřeli, jestli měla nějaké německé předky. Na práci už ji neposílali. Ale byla to velmi zbožná žena, celý den se modlila. V noci obyčejně seděla na záchodě, protože už nebylo místo na spaní, mohla si lehnout přes den. Když jsme s maminkou někde našly růženec, tak jsme jí ho vždycky donesly. Každý den nás posílali na práci, byla nás celá skupina žen. Zpočátku jsme v nemocnici v Čáslavi odtemňovaly okna. Pak jsme uklízely v hotelu Grand, kde předtím byli ruští vojáci. Močili do váz, postele byly strašné, všechno jsme to musely čistit, vyprášit, kartáčovat, umývat záchody. Také se mělo uklízet v ruských kasárnách, ale maminka o mě dostala strach, protože jsem byla ještě mladá a mohli by mi tam ublížit. Místo toho se jí podařilo domluvit, abych mohla jít ještě s jednou německou dívkou drhnout podlahu do českých kasáren. Potom jsme chodily na pole, byly to strašně dlouhé řádky a celý den do nás pražilo sluníčko. Někdy jsme pracovaly u jednoho sedláka a tam na nás byli moc hodní, upekli nám i buchty. Celou dobu nás hlídali dozorcí, nestáli za nic. Jen jeden z nich, jmenoval se Antonín, my jsme mu říkaly Toníček, byl hodný. Kolikrát nám donesl i svůj chleba nebo nám něco podstrčil.

Měly jste o jídlo nouzi? V jakých jste tam žily hygienických podmínkách?

Měly jsme hlad. Ráno jsme dostávaly na celý den kousek chleba. V poledne nám ve vězeňské konvi dodali takovou šlichtu, nemělo to ani nic společného s nějakým jídlem, něco jako polévku, ale vůbec to nijak nechutnalo. K večeři si nepamatuji, že bychom něco dostávaly, asi jsme si musely vystačit s chlebem od rána. Ale byli tam s námi vězňeni moc hodní lidé. Jedna paní měla s manželem pekařství a tak z domova dostávala rohlíky. Vždycky

ky se o ně s námi se všemi rozdělila. O hygieně nemohu říct nic bližšího. Mýt jsme se nemohly vůbec. Jen si pamatuji, že nás jednou zavezli k nějaké studené vodě, a to bylo vše. Všechny jsme měly vši a hrozně to kousalo, ale večer jsme i tak vždycky usnuly, byly jsme hrozně unavené. Když jsem přišla domů, hned jsem musela ty jedny šaty vyhodit, byly už nepoužitelné.

Jak dlouho jste tam byla?

Asi tři měsíce a pak jsem onemocněla a přemístili mě do nemocnice. Tatínek si celou dobu stěžoval na všechny strany, že ještě nejsem ani plnoletá. Když zjistil, že jsem v nemocnici, tak začal ještě hlasitěji, až ho nakonec také zavřeli, ale jen na jeden den. Do vězení už jsem se ale vracet nemusela. Maminka tam byla dál.

Hned s koncem války začal odsun českých Němců, dotkla se tato bolestná událost i Vaší rodiny?

Ano, týkalo se to celé mamičiny strany. Všechen majetek byl zabaven, dědečkovi dokonce po cestě ukradli i kabát, a všichni museli pryč. Příbuzní byli odsunuti do západního i východního Německa. Dědeček s babičkou už byli staří, ale naštěstí se dostali k dobrým lidem. Hned nám bylo jasné, co se děje, že odsun se týká i naší rodiny, ale už jsme tam za nimi nesměli jít. Sestra tam ale přesto vyrazila a podařilo se jí s nimi ještě mluvit. Sklidila tam na zahradě meruňky a donesla nám je domů. To bylo opravdu zvláštní, hrozné.

Jak se na odsun díváte Vy osobně?

Já s bolestí, protože vím, že se tam lidé měli rádi, normálně tam spolu žili. Dodnes si vzpomínám, že v domě u příbuzných bydlela Češka paní Růžičková. Němci to ale nedovedou moc vyslovit, a tak jí říkali „Frau Ručička“. Nikdo se za to na nikoho nezlobil, bylo to spíš úsměvné. Vlastně se vůbec nedalo porozumět tomu, co se děje, nešlo si stěžovat. O ničem takovém se nedalo ani přemýšlet, protože to všechno bylo ráz na ráz. Všechno se stalo najednou, během jednoho roku.

V jednom roce jste se stali oběťmi teroru ze strany Čechů i Němců, měli jste někde zastání?

Tady na zemi ne. Člověk mohl mít i různá dobrozdání, ale to nám bylo k ničemu. Po válce hrálo roli asi i to, že jsme bydleli ve velkém krásném bytě od cukrovaru, kde tatínek pracoval. Byt se asi někomu zalíbil natolik, že nás odtamtud chtěl dostat, a to se mu s naším nevyhovujícím profilem snadno podařilo. Rodiče pak bydleli v takové mokré a plesnivě pastoušce. Všichni věděli, že je to nevyhovující, ale říkali nám, že nemají jiné místo. Důvody

pro to, proč jsme nemohli klidně žít, byly asi dost různé.

Mohl s tím vším nějak souviset Váš vstup do kongregace sester dominičánek?

Určitě to mělo svůj vliv. U sester dominičánek jsem začala po válce studovat a moc se mi u nich líbilo, byly velice laskavé. Celá naše rodina byla věřící, a ještě více se to upevnilo smrtí bratra. Jeho smrt pro mě byl také jeden z motivů ke vstupu k sestřám, chtěla jsem přinést oběť.

SM. Isabela Rumlová OP

To byl ale přelom let 1949 a 1950, další totalitní režim si upevňoval své pozice, sestry byly koncem září roku 1950 z klášterů vyvezeny... Vstupovala jste tedy ve velmi kritickém momentu, pociťovala jste to nějak?

Byl to takový tlak. Skupina devíti postulantek, ke které jsem patřila i já, měla obláčku v nejzazším možném termínu, asi měsíc před vyvezením. Všechno se to odehrávalo „nahonem“, v tajnosti, brzy ráno v 6 hodin. Potom nám asi za 14 dní sestry řekly, že půjdeme do civilu. Všechny jsme začaly brečet, že nechceme do civilu, že chceme do kláštera. Sestry to přijaly a nás čekaly různé osudy, většina sester z mé obláčky byla vyvezena do továren v severních Čechách. Já jsem šla do Střelic, kde jsem se 34 let starala o děti s mentálním postižením.

To muselo být těžké, taková práce bez žádných předchozích zkušeností.

Zpočátku to nebylo tak náročné, protože jsme tam měly zvláštní školu a s těmi dětmi se dala dělat spousta věcí. Potom ale komunisté zbystrili, měli obavy, že bychom mohly naše žáky nábožensky „pokazit“, a tak je odvezli pryč. Zůstali s námi ti, co nebyli vzdělatelní, o kterých se komunisté domnívali, že už je „pokazit“ nemůžeme. Přivezli nám i nové děti, některé byly i dost nebezpečné, hlavně samy sobě. Občas jsem je musela usměrňovat, někdy to jinak nebylo možné, když to někoho popadlo a byl zuřivý. Pracovala jsem se slabší skupinou. Bylo potřeba je něčím zaměstnat, a tak jsme spolu pěstovali na zahradě bylinky, sbírali jsme je, ohrávali. Jiné skupiny vyráběly se sestrami taštičky z lýka, tkaly, my jsme se snažili navlékat korál-

ky, i když to bylo dost složité. Někteří toho nebyli schopni, a tak se na nás dívali. Potom jsem byla u ležáčků, to byla velice těžká práce, některé děti zemřely. Jeden chlapeček se třeba pořád bouchal o postel, i když jsme se ji snažily co nejdůkladněji vypořizovat. Někdy jsem ho třeba musela trochu přivázat k postýlce, aby si neublížil, a tak mlátil aspoň hlavou. Byly to smutné příběhy.

Jaké byly ve střelickém ústavu vztahy mezi sestrami a vedením ústavu?

Brzy jsme dostali komunistické vedení, ze začátku to ještě tak nějak šlo, ale záhy se to začalo zhoršovat a bylo to dost hrubiánské. Ředitel byl estébák, původně dozorce u vězňených kněží v Králíkách. Všechno jsme jim musely hlásit, řeholní sestra už nesměla mít na starosti ani spižírnu. Pořád nás vytlačovali z hlavní budovy, až jsme skončily namačkané v hospodářské budově, kaple v ústavu se musela zrušit. Neustále jsme se musely stěhovat, už ani nevím, na kolika jsem bydlela místech. Ale úplně zbavit se nás nechtěli, možná nemohli, kdo by šel za nás tuto práci dělat?

V ústavu jste strávila skoro 35 let, dávala Vám osobně tato práce smysl? Bavilo Vás to?

Takto jsem o tom nepřemýšlela. Říkala jsem si, že Pán Bůh to tak chce, a tak to tak má být. Byly to děti Boží, ony ani jejich rodiče za to nemohli. Ta práce mě prostě musela bavit. Ještě než nás vyvezli, mi bylo řečeno, že se budu věnovat hudbě. Já měla hudbu moc ráda, zvláště vážnou, učila jsem se u sester hrát na housle a na klavír. Ale za 14 dní bylo po plánech a housle jsem poslala domů. Říkala jsem si, že Pán Bůh chce takovou oběť. Nepřemýšlím nad tím, jestli mě to mrzí, nebo nemrzí, to tak nejde.

Dokázala jste všechno to těžké, co jste prožila, odpustit?

Nemám zášť proti nikomu, lidé jsou všelijací. Vždycky jsem si říkala: „Pánu Bohu patří to, jak se vším naloží, jak co bude.“ Vzpomínám si, jak mě jedna paní litovala: „Váš bratr nemusel umřít.“ Pak jsem se dozvěděla, že její syn se zabil na motorce. Podle mě platí: „Ocaď pocaď, Pán Bůh má svoje cesty!“ Její chlapec také nemusel umřít. Všechno je ve skutečnosti složitější. Blízko od nás sídlili vojáci německé armády, ale všichni pocházeli z Rumunska a z Maďarska, bylo mi jich líto. Jednoho z nich jsem znala, jmenoval se Schuster. Uměl málo německy, asi tak jako já. Říkala jsem si, jak asi ten chudák skončil. Nebo manžel mé tety – před koncem války ho poslali na frontu a vůbec se nevrátil, vůbec se neví, kde se ztratil. Přitom byl odjakživa proti nacistickému režimu. Nebo na konci války, kolem našich oken utíkali Němci před Rusy, nejen vojáci, ale i lidé s vozy. Byli uříčení, tenkrát bylo

hrozné horko, a tak jsme jim dávali aspoň napít vody. Všichni z domu jsme jim pomáhali, bez ohledu na národnost. Pod námi bydlel lékař a ten je ošetřoval. Byli to lidé jako my.

Mohla byste na základě Vašich zkušeností poradit recept na spravedlivější svět?

Mohu se o to pokusit. Všichni jsme příliš sobečtí, doporučila bych nám víru, skromnost, trpělivost, mírnost. Když si vzpomenu na mamčinu rodiče, jak museli všechno opustit. Celý život dřeli, aby se měli na stáří dobře, a všechno bylo rázem pryč, všechno jim sebrali. Je to jen taková marnost.

Děkuji sestře Isabele, že nás provedla nejobtížnějšími úseky svého života, z nichž vzkvétá přijetí, odpuštění, naděje a setkání s Bohem.

SM. Vincenta Vodáková OP

Ľudskosť kazateľa, na obraz Syna

Z listu magistra Rehole kazateľov

„Blahoslavený Dominik bol tak naplnený zápalom pre spásu duší, že jeho láska a súcit nezahŕňali len veriacich, ale aj neveriacich, pohanov, ba i zatratených v pekle. Často kvôli nim plakal.“ (Akty kanonizačného procesu, Bologna, Depositio brata Venturu z Verony, 11)

„Boh, ktorý dal zažiarieť láskavosti (*benignitatem*) a ľudskosti (*humanitatem*) nášho Spasiteľa vo svojom služobníkovi Dominikovi, nech vás pripodobní obrazu svojho Syna“. Táto formula slávnostného požehnania na liturgickú slávnosť svätého Dominika poukazuje na jadro Dominikovej svätosti.

On je jediný, komu sa v celom sanktoráli prisudzuje láskavosť (v ang-

Foto: Wikimedia Commons

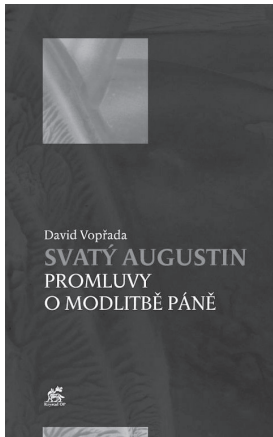
ličtine), či nežnosť (vo francúzštine). Táto láskavosť je tým tajomstvom, skrze ktoré Syn prišiel, aby na seba vzal našu ľudskosť. Toto tajomstvo vtelenia Syna, nášho Spasiteľa, je tak podstatné v kázaní brata Dominika, že sa stalo akoby vnútorným svetom jeho vlastnej ľudskosti. Dominikovo povolanie zasvätiť život ohlasovaniu evanjelia ho privedlo k tomu, aby v ňom objavil cestu k najväčším hĺbikám jeho vlastnej ľudskosti. V určitom zmysle sa tiež jedná o povolanie nechať sa sebe samému znovu zrodiť skrze tajomstvo pravdy, ktorú ohlasuje (Dlho som ňa hľadal..., hovorí sv. Augustín). Ohlasovanie evanjelia sa tak ponúka ako vnútorná cesta k sebe samému, k nájdeniu miesta, v ktorom Boh cez svoje volanie „buduje“, „dotvára“ každého človeka v jeho vlastnom synovstve.

Zdá sa mi, že práve z tejto Dominikovej „ľudskosti“ pramenia najmä niektoré jeho črty: jednoduchosť, súcitiť, striednosť, priateľstvo. Zozbierané svedectvá životopiscov, ktorí ho osobne poznali, a záznamov z kanonizačného procesu, jednohlasne zdôrazňujú jednak hĺbku, ale aj jednoduchosť Dominikovej ľudskosti. „Prijímal všetkých ľudí do širokého lona svojej lásky a keďže mal rád všetkých, všetci mali radi jeho“ (*Libellus*, 107). „Bol kazateľom, ktorého sa dotklo ľudské utrpenie“ (*Libellus*, 10). „Bol tak uchvátený vďačnosťou, keď prijímal chlieb pre svojich bratov“ (*Akty kanonizačného procesu*, 41), ako bol uchvátený Bohom, keď kontemploval štedrosť jeho milosti. Nič nemiloval viac než to, aby z priateľstva s ostatnými urobil bežný spôsob obety Slova života. To je tá jednoduchá a intímna ľudskosť, ktorú spomínal svätý Tomáš z Aquina, keď hovoril o Ježišovom živote: „stal sa blízkym...“.

Dôraz na Dominikovu ľudskosť nie je len spôsob, ako môžeme zdôrazniť jeho vlastné morálne vlastnosti, ale pomáha nám aj ukázať, ako veľmi chcel byť kazateľom. Práve plným rozvinutím tejto intímnej ľudskosti voči všetkým chcel vydať svedectvo o Tom, kto si prišiel postaviť stánok medzi nami, a potom sa stiahnúť, aby Mu nechal miesto v srdciach a v prijatí viery u všetkých, ktorých stretal. Na otázku, čo je Rehoľa kazateľov, blahoslavený Ján-Jozef Lataste odpovedal, že je to „Rehoľa Božích priateľov“. Nie je práve táto odpoveď vyjadrením jednak toho, ako bratia a sestry Rehole chcú žiť medzi sebou a s Bohom, a zároveň stanovením onoho cieľa kázania „verbo et exemplo“, ktoré chcú títo bratia a sestry ponúkať Cirkvi neustále upriamení na ten posledný cieľ, ktorým je spoločenstvo všetkých v priateľstve s Bohom? Táto odpoveď je ozvenou Kristových slov, ktoré by sa mali odrážať v každom kazateľovi: „Nie vy ste si vyvolili mňa, ale ja som si vás vyvolil a ustanovil“ (Jan 15, 16). Nazval som vás priateľmi...

fr. Bruno Cadoré OP, op.cz

Z nabídky nakladatelství Krystal OP

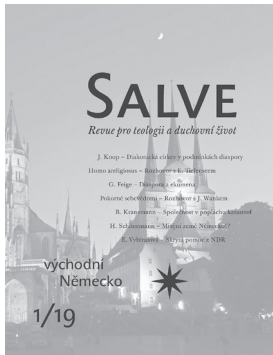

David Vopřada:

Svatý Augustin. Promluvy o modlitbě Páně

Sedmý svazek edice Patristika obsahuje pět promluv svatého Augustina o modlitbě Otče náš. (Poslední promluva byla objevena teprve nedávno a ohledně Augustinova autorství panují jisté pochybnosti.) Jedná se o promluvy, které Augustin pronesl v rámci mystagogické katecheze určené kandidátům křtu, v nichž jim byla modlitba Páně, její smysl i důvod, proč se ji vůbec modlit, svěřena jako jeden z velkých pokladů církve. Augustin si modlitby Páně nesmírně cení jako „každodenní modlitby za naši spásu“. Chápe ji jako pravidlo, jak se má křesťan k Otci obracet, a dokonce vzor veškeré křesťanské modlitby, takže se křesťané nemají modlit nic jiného než to, co je v otčenáši obsaženo. Úvodní slovo, překlad a komentář David Vopřada.

brož., 108 s., 130 Kč

Salve 1/2019 – Východní Německo

Nové číslo Salve zve na výpravu do východního Německa a snaží se českému čtenáři představit současný východoněmecký katolicismus, a to prostřednictvím tématu diaspory. Jaké jsou úkoly církve a jaké by měly být podoby jejího misijního působení v multikulturním světě, který je vůči evangeliu často lhostejný, nebo dokonce nepřátelský? Uvedení do tématu a inspiraci nabízejí texty o pokorném sebevědomí křesťana, o diakonickém rozměru života církve, o ekumeně, možnostech i rizicích spolupráce se sekulární společností, o neměnných základech a novém uchopení misíí.

brož., 200 s., 100 Kč

<https://krystal.op.cz>

Co by vás ještě mohlo zajímat:

- záznam kázání fr. Timothyho Radcliffa OP při mši svatě k Duchu svatému na generální kapitule v Bien Hoa | https://youtu.be/4ARV_sF3XJY
- celý text kázání v angličtině | <https://capitulumgeneraleop2019.net/2019/07/13/timothy-radcliffes-homily-for-the-mass-of-the-holy-spirit-full-text/>
- další fotografie z letošní dominikánské pouti mládeže | https://sestrydominikanky.rajce.idnes.cz/Pout_dominikanske_mladeze_za_svatou_Zdislavou/
- editorial posledního čísla Salve věnovaného tématu východní Německo – církev v diaspoře | <https://salve.op.cz/>
- článek fr. Benedikta Mohelníka OP „Nezůstat v půli cesty“ o poslání církve v dnešním světě | http://www.christnet.eu/clanky/6262/nezustat_v_puli_cesty.url
- novinky našeho knižkupectví Oliva | <http://www.oliva.op.cz/>
- záznamy z knižních salónů nakladatelství Krystal OP | <https://krystal.op.cz/poslechnete-si/>

OPusculum

Časopis české dominikánské rodiny

Vydává Kazatelské středisko České dominikánské provincie

Redakce

e-mail: opusculum@op.cz

Fr. Gabriel Malich OP (gabriel@op.cz)

S. Marie Pitterová OP (monialesop@volny.cz)

SM. Guzmanová Valentová OP (guzmana@dominikanka.cz)

Lenka Bernadetta Nezbedová (Nezlenka@seznam.cz)

Jiří Reginald Machačík (machacik@volny.cz)

Jan Jáchym Beneš (jachym@op.cz)

Fotografie na obálce:

1. s. | Nový magistr řádu fr. Gerard Timoner OP skládá vyznání víry.

Foto: @CapitulumGeneraleOP2019

2. s. | Generální kapitula v Bien Hoa. Foto: @CapitulumGeneraleOP2019

3. s. | OPravdický klášter 7. Foto: Fr. Joachim Harazin OP

Pouť dominikánské mládeže. Foto: Poutník

Bankovní spojení pro dary: č. účtu: 268154211/0300 v.s.: 290

Uzávěrka příštího čísla: 15. 9. 2019

<http://opusculum.op.cz>

Z obsahu

Generální kapitula v Bien Hoa

Dominikáni pro mládež a s mládeží

Paměť kongregace a kongregační radosti

Obnova dominikánské laické formace

Dominikova lidskost

<http://opusculum.op.cz>

Adresa redakce:

OPusculum

Klášter dominikánů Olomouc

Slovenská 14, 779 00 Olomouc 2

e-mail: opusculum@op.cz

Výtisk zdarma. Distribuce za cenu poštovného a balného. Objednávky na adrese redakce.